experienţă, precum şi de ce nici o decepţie nu parvine să-i altereze virtutea lui despre rostul lucrurilor. Şi tot asta explică poate şi faptul că tragicul oricărei alternative, atât de sensibil oricărei conştiinţe orientate existenţial faţă de lume, nu are asupra românului prea mare priză, fiind repede dizolvat în perspectiva – cu funcţie salvatoare aci – a proiectării lucrurilor în planul staturii lor de slavă, a existenţei lor mitice, adică a visului, în care se regăseşte tot ce e ameninţat ori pierdut, şi de unde nimic nu le poate smulge. Şi unde sunt trăite mai plin, mai „real" decât existenţa vremelnică, în existenţa „aievea".

3. Nu există alternativă. Ce ne învaţă modurile verbului?

Predominarea aceasta a ipoteticului asupra categoricului şi a disjunctivului, este vizibilă în ceea ce am numi gradul de intensitate cu care sunt trăite, în limbă, modurile verbului.

Caracterul esenţial nepractic al românului e vădit de frecvenţa cu care stăruie forme verbale care vădesc speculaţii asupra posibilului ori a viitorului condiţional, acele: „Ce ar fi fost, dacă ar fi fost, altfel decât cum a fost?"